

[Steen Folke]

som nu er vedtaget af et stort flertal i Repræsentanternes Hus.

Under præsident Reagan lader USA ingen i tvivl om, at det er verdens førende imperialistiske magt. USA presser de mindre NATO-lande til at deltage i optrapningen af den kolde krig mod Sovjetunionen – med held i sagen om de tåbelige sanktioner mod Sovjetunionen, som også her i tinget har givet anledning til så megen debat, uden held i sagen om gasrørledningen, hvor USA trods alt trådte nogle vitale vesteuropæiske interesser for nær. I den tredje verden nøjes USA ikke med at træde nogen nær. Dér tramper man om nødvendigt med militærstøvler. Lad mig blot minde om Vietnam.

Magthaverne i USA betragter Latinamerika som deres egen baghave, støtter konsekvent de mest reaktionære og brutale militærdiktaturer og undergraver de få progressive styre, der har forsøgt at vinde fodfæste i Latinamerika – med held i Chile, hvor Allende blev styrtet med bistand fra CIA, uden held i Cuba, hvor Castro stadig præsiderer trods USAs blokade, trods invasionsforsøg og andre former for chikane.

Under præsident Reagan er der sket en optrapning af støtten til det ultrahøjreorienterede regime i El Salvador, som fører en desperat kamp mod en bred folkelig koalition, der kæmper for sociale reformer og menneskeværdige kår for det store flertal af befolkningen, som i dag er undertrykt af en lille overklasse.

Samtidig støtter USA med våben, officerer og penge Somozatilhængerne, der søger at vælte det sandinistiske styre i Nicaragua. USA har direkte støttet en invasion af disse folk fra nabolandet Honduras. I præsident Reagans forståelse drejer det sig om et korstog mod kommunismen. Vor egen udenrigsminister kan godt se, at det ikke er en kommunistisk sammensværgelse, men kamp for sociale reformer, der er på dagsordenen i Centralamerika, men han nævner ikke med ét ord USAs medansvar for undertrykkelsen.

I det sydlige Afrika er det reelt USA, der blokerer for Namibias selvstændighed ved at sammenkæde spørgsmålet med et helt andet, nemlig cubanernes tilstedeværelse i Angola. Det gav den namibianske befrielsesbevægelse SWAPOs præsident Sam Nujoma stærkt udtryk for, da han var på besøg her i København forleden.

I Mellemøsten intervenserer USA trods taktiske uenigheder til fordel for et mere og mere rabiat zionistisk Israel. Aftalen mellem Libanon og Israel, som udenrigsministeren hylder i sin tale, bringer lige så lidt som i sin tid Camp David-aftalen en løsning af det palæstinensiske spørgsmål et skridt nærmere, tværtimod. Danmark bør skifte side og støtte de undertrykte i stedet for deres undertrykkere i Mellemøsten. En anerkendelse af PLO burde være et selvfølgeligt første skridt på vejen, en selvstændig palæstinensisk stat det næste. Hvad mener regeringen herom?

I Tyrkiet er USA med til at holde generallærerne ved magten i et regime, som krænker enhver menneskerettighed på det groveste, som selv erkender at holde titusinder af politiske modstandere indespærret, som benytter sig af omfattende tortur, og som så sent som for et par dage siden på ny har dødsdømt nogle af regimets modstandere.

For at kunne intervenere militært overalt i den tredje verden har USA opbygget et ekspeditionskorps på over 100.000 soldater, den såkaldte Rapid Deployment Force. NATO-landene inklusive Danmark har lovet at udfylde det tomrum, der måtte opstå i Europas nærhed, når USA skal på militære eventyr ude i den store verden. Det er yderst beklageligt, at den danske regering, senest ved forsvarsminister Hans Engell, har bekræftet denne støtte til den amerikanske militarisme.

Men det er ikke kun USA, der blander sig i andre landes forhold. Den anden supermagt, Sovjetunionen, har nu på fjerde år 100.000 soldater i Afghanistan. Det gav radio Moskva selv en ganske usminket fremstilling af forleden dag, da den gik agurk. Vi sender en venlig hilsen til den modige speaker og håber ikke, at der sker ham noget, efter at politiet har afhentet ham – som TV-speaker Georg Metz forleden sendte sin venlige hilsen til de boligaktivister, der fik TV-Avisen til at gå agurk, uden sammenligning i øvrigt.

VS fordømmer også den undertrykkelse, der fortsat finder sted i Polen, og som må ses på baggrund af sovjetisk indblanding gennem mange år. Vi støtter de kræfter i det polske folk, som kæmper for frie fagforeninger og for en demokratisering af det polske samfund. Vi støtter Solidaritet, og vi tager skarpt afstand fra forbuddet mod denne organisation. For VS hænger demokrati og socialisme uløseligt sammen.